

RETRATS DEL NATURAL
CARLOS CARRERAS-MOYSI
 PROMOTOR MUSICAL

(145)

MARC ROVIRA

‘Good times’, Carlos!

TONI VALL
 BARCELONA

“**J**o era *pinchadiscos*”. Li agrada dir-ho així, a l’antiga, com es deia a les discoteques dels anys setanta i vuitanta. Ara en diuen DJ i a ell li relisca la nomenclatura moderna perquè amaga impostura i poca bona música. “Em vaig afartar d’entrar a discoteques i que tot fos un xumba-xumba insuportable”, i ho diu ell, que es va passar quinze anys vivint a la cabina del *pinchadiscos*, punxant Aretha Franklin, els Beatles i Pink Floyd. Un dia, des de la pista de ball, li van demanar de genolls que deixés de posar música perquè si no ho feia, de tan enganxats com estaven, no podrien deixar de ballar fins l’endemà. I un altre dia, recorda, va fer que la música parés en sec però la gent continuava ballant, estaven tan absorts que no es van adonar del silenci sobtat que s’havia apoderat de la sala.

Al Carlos quan parla de música se li il·luminen els ulls, per a ell sempre ha sigut una manera de canalitzar energies i encomanar-les a tots els que estiguin al seu costat. Mai se n’ha separat i a través de moltes aventures tenyides de rock, el seu trajecte ha sigut així molt més divertit.

El trajecte del Carlos Carreras-Moysi per la música està molt ben explicat a *Good times*, el llibre escrit per Julián García Hernández i publicat per l’editorial Milenio. A través de les seves pàgines assistim a una vida determinada d’entrada per la seva malaltia de naixement, espina bífida, que l’ha obligat a tenir una companya de viatge inevitable, la cadira de rodes. Es porten bé, s’avenen com a parella de fet i estic gairebé convençut que no s’han discutit mai. Potser alguna enganxada, alguna tarda de morros, però poca cosa més. Així m’ho transmet amb el seu bon humor, les respostes sornegueres i la gran facilitat per treure-li ferro a tot. “Mai m’he sentit un discapacitat. He fet tot el que volia fer sense pensar que no podia fer-ho”. Per a ell anar amb cadira de rodes no és ni un handicap ni un problema, n’ha tingut prou baixant els més de cent graons del Panteó dels Reis d’El Escorial amb el cul a terra i cap avall. De jove, a la seva estimada Menorca, baixava divuit metres sota l’aigua a pulmó lliure. No han existit barreres, tan sols força de voluntat per a ni tan sols veure-les. “He sigut i soc una de les persones més felices del món”, exclama. I se li nota, en persona i a les fotos del llibre, acompanyat dels Rolling Stones, de Mark Knopfler i del seu amic Sting. Recórrer les pàgines del llibre és adonar-se de l’entusiasme d’algú que des d’una alçada una mica diferent a la de la majoria va entendre

Música
 El Carlos ha treballat amb artistes com Iron Maiden, Elton John o The Smiths

Vitalista
 Mai s’ha sentit discapacitat i diu que és una de les persones més felices del món

de seguida que la vida era per viure-la sense demanar permís.

Va ser de petit, enxiat gairebé de cap a peus per culpa de la malformació, que va descobrir el poder curatiu de la música. Els Beatles i el seu perenne magnetisme, la necessitat de saber què deien aquelles cançons, entendre que en el “*She loves you, ye ye ye*” l’important no és el “*She loves you*” sinó el “*ye ye ye*”. Molt aviat, als setze anys, comença a punxar en una discoteca de Maó. La discoteca i la sala de festes seran el seu hàbitat natural durant quinze anys i en destaca una fita important, l’any de parèntesi a la seva existència illenca per acceptar ser el discjòquei de la mítica Bocaccio del carrer Muntaner.

Ni Beyoncé ni Bisbal

Ja de retorn a Menorca i decidit a canviar de feina, la casualitat –com gairebé sempre la millor de les conselleres– el posa en contacte amb el productor de cinema Pepón Coromina, que li proposa “muntar concerts”. Aquí s’inicia la fructífera etapa de promotor musical, un ofici dur però carregat de satisfaccions, resumides en la nit en què amb Police a l’escenari i l’aforament complet va percebre la satisfacció d’estar fent el que de veritat li agradava, “un plaer indescriptible”. La nòmina d’artistes i grups que ha contractat al llarg dels anys és de primera divisió: Iron Maiden, Dire Straits, Roxy Music, Mike Oldfield,

Peter Gabriel, Elton John, The Smiths, AC/DC, Grateful Dead... Recorda amb sentit de l’humor la competència professional amb Gay Mercader –per cert, protagonista també d’un *Retrat del natural*– i l’amistat que, malgrat tot, al llarg dels anys es va anar fonamentant. Ha lidiat amb egos de músics, dinars i sopars surrealistes amb estrelles molt terrenals, nits inacabables i vaivens de l’èxit, però riu i hi treu importància. Al cap i a la fi tots som persones, la majoria de les reaccions són humanes.

Una estació important del recorregut van ser sens dubte els Jocs Olímpics i Paralímpics del 1992, dels quals va ser el director musical. Li ve al cap la nit de la inauguració, amb la fletxa de Rebollo passant per sobre el seu cap i ell trucant a la seva mare per saber com anava des de la distància. O els centenars de metres de paper de fax acumulats al despatx de producció just després de la cerimònia. Eren grapat de felicitacions arribades de tot el món.

Li pregunto si als 66 anys està retirat. I no, o no conscientment, “el que estic és fart”. Fart de la no música, s’entén. És molt crític amb els que diuen que són músics o cantants i l’únic que fan és “cridar”. Beyoncé? Rihanna? Bisbal? Faramalla. “Alguns saben què és OT i s’assabenten de l’existència de Bob Dylan el dia que li donen el Nobel”, i esclata a riure altre cop. *Good times*, Carlos! —